Balin Feri
Să nu te temi

Vi s-a întâmplat vreodată să staţi o perioadă mai lungă singuri? Mai ţineţi minte cum a fost? Cât credeţi că ar fi trebuit să treacă până să devină singurătatea din cale afară de apăsătoare? O zi, două? O lună? Vedeţi, eu am crezut că mă simt mult mai bine singur decât în preajma celorlalţi, aşa că mă bucuram să rămân cu mine însumi. Credeam chiar că ar fi o adevărată sărbătoare să pot petrece zilnic câteva ceasuri doar cu mine însumi. Cred că cineva, acolo unde se decid sorţile, mi-a citit gândurile şi şi-a propus să-mi împlinească dorinţa.

Hai să încep povestea cu începutul. Era vara lui '93. Aveam nouăsprezece ani, aveam viaţa în faţă cu toate visele şi speranţele ei. Spre deosebire de generaţiile următoare, de o vârstă similară, pe mine nu mă aşteptau munţii şi inutil mă chema marea. Erau alte vremuri, cu alte obiceiuri, aşa că am avut ghinionul sau poate norocul de a fi obligat să fac armata. Aveam o cunoştinţă, care avea un prieten, al cărui socru avea multe macaroane pe umăr, aşa că filiera ar fi existat pentru a încerca un aranjament după cum era la modă cândva şi să fac cele douăsprezece luni obligatorii în oraşul tinereţii mele, la o aruncatură de băţ de părinţi, prieteni şi mai ales toate acele domnişoare care îmi ocupau gândurile mai tot timpul. Numai că eu sunt căpos, voiam să experimentez ceva nou, să văd ceva mai mult din lume, să cunosc alte locuri, cu alţi oameni şi, de ce nu? speram undeva în secret, să întâlnesc şi domnişoare mai sofisticate decât cele din micuţul orăşel de provincie care mi-a servit drept scenă atâţia ani. Aşa că, la întrebarea cunoştinţei mele, în loc să răspund acasă, am preferat să zic Bucureşti. Asta am vrut, asta am căpătat.

După două săptămâni deja îmi blestemam zilele şi-mi venea să-mi trag palme în faţa oglinzii din spălătorul mizerabil al unităţii militare, în timp ce mă bărbieream în compania a cel puţin douăzeci de soldaţi, impulsionaţi de la spate de binevoitorul nostru caporal care se antrena în a număra de la 10 până la zero fără să greşească. Lui îi ieşea numărătoarea, ceea ce mă făcea să mă gândesc că era un adevărat geniu, noi cu bărbiereala o cam dădeam în bară, aşa că deseori ieşea plutonul la raport afişând specimene care după cum arătau păreau proaspăt sosiţi de pe front. Unii având faţa netedă îşi păstraseră

pilozităţile pe gât, alţii reuşiseră săâindepărteze tot părul facial, dar odată cu acesta scăpaseră şi de o parte considerabilă de piele, reușită care le-a conferit aspectul unora care necesitau atenţie medicală imediată. Cel mai original dintre noi era însă noul meu prieten, un orădean pe nume Sorin. Ăsta reuşea de regulă să se facă lună şi bec… pe o parte. Așa că părea a fi un om al cărui cap a fost refăcut proaspăt din componente, jumătate de la un bărbos. Bănuiesc ă a poliţia ar fi avut mari dileme în a-l poza din profil. Dar mă rog, nu despre barba colegilor vreau să vă vorbesc şi nici despre distracţia preferată a caporalului nostru, distracţie constând în răcnete de culcat imediat ce vedea vreo baltă mai măricică în calea noastră. La un moment dat începusem deja să cred că ăsta-i modul obişnuit de asanare a locului, poate da, poate ba, cert este că în domnul caporal s-a pierdut un geniu. Păcat că s-a pierdut atât de bine încât nici cel mai bun detectiv nu ar fi reușit să-i dea de urmă.

Eu, ca de obicei, m-am sucit şi învârtit până m-am înfipt într-o poziţie convenabilă. Profitând de faptul că memoria îmi funcţionează la cote înalte, m-am pus şi în decurs de două zile am învăţat toate seriile la arme, măști de gaze, lopeţi de infanterist, încărcătoare şi baionete. Asta pentru treizeci de soldaţi, doi caporali, un sergent şi un căpitan. A treia zi eram deja rastelistul plutonului, aşa că adio înviorare de dimineaţă cu ieşiri la ora 6 în pas de alergare la o mică bălăceală în noroi, adio frecat pe jos cu o bucată de cârpă până scârţâie bocancul şi adio stomac chirăind de foame. Toate astea numai din cauză că aveam mereu o grămadă de treabă cu rastelul, aşezam armele, le verificam să fie curăţate perfect, să fie unse şi când nu mă vedea nimeni le trăgeam câte un bocanc de le lua dracu'. În orice caz, pe tema asta puteam merge la cantină după ce se întorceau toţi ceilalţi de acolo şi mâncam nu numai liniştit, ci şi cât îmi încăpea în stomac. De câteva ori m-am înfipt şi între cei care mergeau să presteze la popota ofiţerilor, nu de alta, dar de acolo mă întorceam mereu cu bare întregi de salam în mânecă. Bătrânul care mi-a fost căpitan s-a băgat o dată în vorbă cu mine, aşa că l-am convins cu două, trei fraze că sunt un băiat citit, ceea ce a dus la a mi se încredinţa cheia cancelariei, asta doar pentru a-i face curat. Bineînţeles că nu se supăra nimeni dacă cu ocazia asta îmi făceam şi o cafea pe care s-o beau apoi în compania unor aleşi, cum ar fi Sorin, Ciont sau Florică. Ăsta din urmă era fruntaş, dar îi păsa de grad cam cât îi păsa la văcuţă de slujba duminicală.

M-am învârtit şi am ajuns să pot spune că-mi merge bine. Pentru prima dată în viaţă am reuşit să mă îngraş cu două kilograme. Orice lucru ţine însă atât timp cât e de rău, aşa că m-a întrebat într-o zi căpitanul dacă vreau să fiu caporal. Normal că am refuzat, nu aveam nevoie de bătaie de cap. După două săptămâni mi-aş fi luat deja fericit această povară pe umeri, dar era prea târziu. Cei care au fost întrebaţi şi au răspuns cu da, aceia au rămas în Bucureşti, mergeau la şcoala de gradaţi, noi ăştilalţi am fost repartizaţi pe obiective şi expediaţi în toate colţurile ţării. Cu asta am nimerit-o iarăşi, cum nu se poate mai bine. În loc să mă apropii de casă am ajuns şi mai departe, undeva lângă Dunăre. Oricum nu-mi mai păsa, de Bucureşti voiam să scap cu orice preţ de când primisem ultima învoire de trei ore. Plecasem în oraş cu un bucureştean get-beget. M-a dus până în celălalt capăt al Bucureştiului şi tot drumul nu am auzit altceva decât că nu mai poate de nerăbdare să-şi întâlnească iubita. După cum o descrisese era un fel de Ileana Cosânzeana, aşa că mă aşteptam să dau ochii cu o fată în faţa căreia să rămân mut de admiraţie. Mut am rămas în orice caz, nu de alta, dar minunea minunilor avea un număr egal de urechi şi de dinţi, în plus lângă toate astea avea şi o fizionomie care putea concura liniştit cu Sorin al meu pe vremea când rămăsese cu jumătate de barbă, în privinţa lungimii mustăţilor, prietena amicului meu bucureştean ar fi câştigat detaşat. Concluzia la care eu ajunsesem a fost că trebuie urgent să scap din oraşul în care aşa arăta standardul de frumuseţe.

Ajunsesem aşadar aproape de mare. Partea bună a fost că pe Sorin şi pe Ciont i-au repartizat la aceeaşi unitate. Partea proastă era că acolo unde ajunsesem ne aşteptau treizeci de soldaţi, iar noi eram numai doisprezece, o parte din ăia aveau şase luni de armată, alţii chiar nouă, aşa că iată-ne bibani. Asta nu ar fi fost o problemă dacă nu li s-ar fi năzărit celor mulţi şi proşti că ei au drepturi în plus faţă de noi, care eram puţini. Legea bătrânului, aşa se numea această regulă şi se definea într-o singură propoziţie: Bibanul nu are dreptul la viaţă. Asta nu ne-a sunat nouă bine, aşa că în prima seară când a plecat locotenentul major, am încercat să-i convingem că democraţia este o formă de organizare mai potrivită. Ei nici nu voiau să audă de aşa ceva. Ne-am contrazis puţin, apoi ne-am dus la culcare. În urma argumentelor noastre, destul de convingătoare de altfel, am fost nevoiţi să intrăm în gardă mai repede decât în mod normal, asta numai din cauză că unii „bătrâni”, din pură întâmplare, s-au accidentat în

aceea noapte, doi căzuseră pe scări, unul a alunecat la duş, un altul se dezechilibrase în bucătărie şi aterizase pe spate tocmai în dulapul cu vesela.

Cel care era cel mai hotărât şi mai bătăuş dintre „bătrâni” uitase că a închis geamul, şi s-a aplecat în afară prin sticlă, asta s-a spart şi l-a tăiat de a avut nevoie de doouă copci. Caporalul de schimb, leat cu ceilalţi accidentaţi, s-a dat jos din pat să meargă la toaletă şi s-a ciocnit de uşa întredeschisă. Mărunte accidente casnice care au furnizat însă celor suferinzi timpul necesar pentru regândirea propriului punct de vedere, ceea ce a dus la incredibilul rezultat al votului unanim în favoarea democraţiei.

Garda? Ştiţi voi ce înseamnă garda permanentă? Vă spun eu: o porcărie. Cel puţin asta era în acele vremuri. Noi băgam patru cu patru. Asta însemnând că stăteam patru ore în post, apoi patru ore la veghe, urma să mâncăm, să ne spălăm şi să dormim. Când aveam noroc prindeam trei ore şi jumătate de somn. După fiecare săptămână se schimba garda, unii ieşeau la liber, alţii erau mutaţi la alt post. În mod normal o dată la lună fiecare trebuia să prindă o săptămână la liber, aşa a şi fost la început, apoi odată cu apariţia accidentelor, cum numărul soldaţilor scădea, ajunseserăm la o lună şi jumătate, apoi la aproape două luni. Somnul trecea foarte repede, la veghe stăteam pe o bancă, jucam cărţi, table, ne uitam la televizor, având însă companie şi preocupare, exceptând faptul că tot timpul picam de oboseală, era bine. Postul era însă din ce în ce mai greu. Uite, fă-ţi o idee. Închipuie-ţi cum ar fi să stai zilnic opt ore, timp de o săptămână pe o suprafaţă de teren de 12 – 15 metri pătraţi. Să te plimbi şi să priveşti în jur. În acest timp nu citeşti, nu scrii, nu te aşezi, nu te sprijini, nu vorbeşti cu nimeni, nu cânţi, nu joci. Nu ai voie să faci nimic altceva decât să te învârţi în cerc ca un leu în cuşcă şi să priveşti din afară.

Ajungi să cunoşti până şi cea mai mică pietricică din perimetrul tău de patrulare. Ajungi să cunoşti şi cea mai mică pată de rugină de pe balustradă şi dacă se întâmplă ca între două posturi consecutive ale tale să treacă o vrăbiuţă prin zonă şi să facă caca pe o piatră, atunci acea murdărie va fi primul lucru observat, fiind unica schimbare. Cât timp crezi că ar trebui să treacă până s-o iei razna? Îţi spun eu: mult mai puţin decât ai crede. Dintre noi, marea majoritate şi-au terminat gândurile în a doua săptămână. După două luni, când s-a întâmplat primul accident, am rămas doar doi care făceam faţă cu bine postului şi

nu ajunsesem să ne jucăm cu arma încărcată. Sorin din cauză ca făcuse câţiva ani de yoga, eu din cauză că aveam la activ ceva mai bine de patru mii de cărţi citite. El când intra în post se concentra, era ca un exerciţiu, eu îmi aduceam aminte…

Atunci începuse totul, într-o după-amiază de sfârşit de februarie. Era un frig de crăpau pietrele, pe Dunăre trăgea curentul care făcea ca frigul să fie și mai insuportabil, așa că în ciuda pâslarilor și a hainelor groase de pe noi, ieşeam cu toţii din post congelaţi. Asupra lui Sorin frigul acţiona absolut deconcertant, eu mă străduiam încă să-mi repovestesc cărţi, dar indiferent cât încercam, îmi aminteam mereu de scrieri cum ar fi Colţ Alb, călătoriile lui Amundsen, Peary, Scott sau Hillary. Mereu zăpadă, viscol și frig. Adăugând la asta și oboseala eternă este de la sine înţeles că majoritatea depăşiseră stadiul percepţiilor normale şi ajunseseră în acea fază unde dispare discernământul dintre real şi imaginar, se dizolva și percepţia timpului și cele patru ore de post când deveneau o singură secundă, când se lungeau la infinit. Ştiam că circulă tot felul de poveşti de groază printre soldaţi despre fel de fel de vizitatori nocturni, nu credeam însă nicio clipă că toate aceste vorbării ar putea să mă pună pe gânduri măcar o clipă.

Ni se terminase veghea, urma să mâncăm ceva, să ne spălăm și să tragem pe dreapta. După vechiul obicei, eu nu m-am grăbit. Am mâncat tacticos, liniştit, la fel m-am dus şi să-mi iau prosopul, săpunul şi, ca întotdeauna, am fost ultimul care a intrat să se spele. Pe când am ieşit din cabină ceilalţi deja visau. În loc să urc repede în dormitor am ieşit în faţa clădirii, doar cu prosopul petrecut pe după mijloc şi mi-am aprins o ţigară. Făceam mereu acest lucru, nu de zăpăcit ce sunt, şi nici dintr-o pornire masochistă. Era calcul. Mă obişnuiam cu frigul. Spre diferenţă de ceilalţi, eu şi când intram în post, asta făceam în primul rând, deşi contravenea regulamentului, îmi dădeam jos haina groasă şi vesta, lăsam și pâslarii deoparte și stăteam jumătate de oră așa, indiferent cât îmi era de frig. Mă îmbrăcam apoi la loc şi restul de trei ore şi jumătate treceau mai uşor, încetul cu încetul mă încălzeam şi, pe când simţeam că iarăşi mi se face frig, venea deja schimbarea. Nu ştiu dacă ar fi funcţionat şi la alţii pentru că nimeni nu era dispus să încerce.

Stăteam aşadar pe scări şi încercam să-mi aprind ţigara. Cam fără succes, sufla un vânt de stingea flacăra brichetei indiferent cum

mă întorceam. Tocmai când reuşisem într-un târziu, s-a deschis uşa şi a ieşit Magda. Nu, nu o fată, nici gând, Magda îi era numele de familie şi aşa ne-am obişnuit să-i spunem. Era unul dintre foarte puţinii „bătrâni” cu care reuşisem să mă împrietenesc după acele incidente de la început. El şi cei de-o seamă cu el mai aveau doar două săptămâni de armată, poate nici atât. Şi-a aprins şi el o ţigară, s-a întors cu spatele la vânt şi m-a întrebat dacă nu mi-e frig. Ce dracu' să-i fi răspuns, doar vedea bine că-s tot mai vânăt, aşa că am tăcut. La fel şi el. Am terminat iute ţigările şi am intrat. Urcam pe scări spre etaj când Magda îmi zice:

— Eu am un sentiment ciudat. Ceva se întâmplă.

M-am oprit locului, aşa cum eram, îmbrăcat într-un prosop.

— Ce se întâmplă? Îţi spun eu ce, urmează eliberarea voastră şi ai emoţii de pe acum.

— Nu e asta. E drept că nici bătrânii noştri n-au mai dormit cu o săptămână înainte de plecare, dar la mine nu e asta.

— Dar ce?

— Nu ştiu, ceva. E ca o senzaţie de frig, dar nu frigul acela care te face să tremuri. Frigul acela care ţi se face atunci când tragi o mamă de sperietură.

— Poate ai mâncat ceva stricat.

— Hai, termină, eu încerc să vorbesc cu tine şi tu mă iei la băşcău…

Aici avea dreptate. Ştiam că îşi făcuse obiceiul să vină să-mi povestească tot felul, de regulă îl şi ascultam, acum trebuia însă să merg la somn.

— Fii atent, Magda. Eu peste trei ore şi ceva intru… m-a fulgerat un gând, aşa că am lăsat acea propoziţie neîncheiată şi am început alta. Ia stai puţin, tu ce cauţi aici? Din moment ce eu ar trebui să fiu la somn, tu ar trebui să fii în post. Doar pe tine te schimb.

— Aşa-i. L-am rugat pe Ciobanu să stea în locul meu o oră, aştept un telefon de acasă.

Mi-a zâmbit, apoi a continuat:

— Mi-e dor de mama.

— Mda… Prietenă ai?

— Da.

— Frumoasă?

— Mie-mi place.

— Ajunge atât. Mie de ea mi-e dor.

A râs, am zâmbit şi eu, am intrat în dormitor şi am închis uşa. L-am auzit prin uşă urându-mi somn uşor.

Am dormit doar o oră şi jumătate. M-a trezit alarma. Sar din pat direct în pantaloni, din două mişcări trag şosetele şi totodată bocancii. Aşa îi aveam pregătiţi. Îmi vâr mâinile în mânecile cămăşii, vestonul îl iau sub braţ şi alerg spre camera de veghe să aflu ce s-a întâmplat. Hărmălaie mare, unii puneau întrebări răcnite, alţii încercau să dea răspunsuri urlate. Plutonierul din uţă repeta să se facă linişte, dar nu-l băga nimeni în seamă. S-a făcut linişte, dar ca-n mormânt, odată cu apariţia caporalului Mara în uşă. El era sergentul de serviciu. Era alb la faţă de parcă l-ar fi vopsit careva.

S-a uitat direct la mine.

— Tu intri la postul 5?

— Da.

— Ia-ţi muniţia, arma şi hai să mergem.

M-a lămurit pe drum. Făcuse apelurile de 10, 30. Au răspuns toţi, mai puţin Magda. L-a sunat iar şi iar vreo cinci minute, dar tot degeaba. Până la urmă a luat doi băieţi de la veghe şi s-a dus să verifice. Magda era mort. Nu mi-a zis ce păţise, degeaba am tot întrebat.

Când am ajuns la postul 5, cei doi soldaţi de la veghe stăteau cu spatele la noi şi se uitau undeva spre dealul abrupt din vecinătate. Paşii noştri i-au făcut să tresară.

— Probleme?

Cei doi au raportat regulamentar că nu s-a mai întâmplat nimic deosebit. Se uitau pe deal deoarece li s-a părut că aud ceva sunete de acolo. Am ascultat şi noi, dar nu era decât vântul. Oricum din direcţia aia nu se putea apropia nimeni, panta era atât de abruptă încât a trebuit consolidată suprafaţa cu un strat de câteva zeci de centimetri de beton, altfel o lua la vale. Mara s-a întors în direcţia mea.

— Ţi-e frică?

— De regulă nu, i-am răspuns zâmbind.

— Rămâi singur sau vrei să mai las pe cineva cu tine?

— Nu-i nevoie, Mara. Magda unde-i?

O vreme m-a privit de parcă n-ar fi înţeles întrebarea, apoi cu un ordin scurt i-a expediat pe ceilalţi doi soldaţi. A aşteptat până au ajuns destul de departe cât să nu audă niciun cuvânt, apoi mi-a făcut semn să-l urmez. M-a condus în spatele gheretei, am trecut şi de limita de

patrulare, iar el continua să meargă. S-a oprit după vreo cincizeci de metri şi a arătat spre o groapă de pe marginea cărării. M-am dus mai aproape şi m-am uitat, deşi Mara îmi spusese clar că nu-mi recomanda să fac asta. Iniţial am vrut să mă conving că prietenul meu e mort, dar când m-am aplecat asupra lui mi-am dat seama că nu-i nevoie. Avea haina îmbibată de sânge, care în loc să se usuce a îngheţat. Bătea destulă lumină de la obiectivul apărat de noi, cât să-i disting chiar şi trăsăturile feţei. Avea ochii deschişi, privirea-i rece nu exprima însă durere, ci mai degrabă surprindere. M-am îndreptat de spate şi am dat să plec când o sclipire mi-a atras atenţia. M-am aplecat iarăşi asupra mortului şi am cules un obiect dur la atingere din ruptura de la pieptul hainei ostăşeşti.

Era ceva rece, metalic, cu margini ascuţite, lung de numai doi centimetri. Observase şi Mara că ceva s-a întâmplat, aşa că m-a întrebat ce am găsit. Ceva din tonul lui m-a făcut să fiu precaut: înainte avea vocea unui om obosit şi sătul de toate, acum devenise parcă rigid, încordat.

— Nimic. Mi s-a părut că are ceva pe piept, dar sclipea doar o picătură de sânge cum îngheţase.

Ne-am întors la gheretă. Mara a pornit înapoi spre unitate, dar l-am oprit cu încă o întrebare:

— Cum a murit?

— Repede. S-a jucat, pusese baioneta la armă şi s-a împiedicat. A căzut şi s-a înjunghiat în inimă.

— Cum a ajuns acolo?

— L-am dus eu. Am vorbit şi cu băieţii şi vom spune toţi, inclusiv tu, că acolo murise, unde-i acum. Altfel vom avea probleme. Postul 3 e destul de aproape cât să fie luat în primire cel de acolo, nu de alta, dar trebuia să vadă ceva. Cum ăla nu văzuse nimic, am aflat că stătea adăpostit în gheretă, va fi acuzat de încălcarea consemnului. Tribunalul militar îi va da vreo şapte ani de batalion disciplinar şi de rezolvat nu se rezolvă nimic, pe Magda nu-l mai scoală nimeni.

— Cine l-a găsit?

— Eu. Când nu mi-a răspuns la apel am ordonat celor de la veghe ca doi dintre ei să-şi ia armele şi să vină după mine. Nu i-am aşteptat, ci am venit fuga. Alte întrebări mai aveţi, domnule poliţist?

De-abia atunci mi-am dat seama că îl cam luasem la interogatoriu. Mi-am cerut scuze, el m-a bătut pe umăr, mi-a zis că e

normal să pun întrebări la o astfel de întâmplare, apoi a plecat. Am început să patrulez, dar cu coada ochiului l-am urmărit cum merge spre unitate. Simţeam că ceva nu-i în regulă în comportamentul caporalului. S-a întors de câteva ori să vadă ce fac, aşa că nu i-am aruncat nicio privire directă. Mi-am potrivit paşii astfel că în momentul în care intra în umbra clădirii unităţii să fiu în umbra gheretei, aici nu mă putea vedea. După cum mă şi aşteptasem şi-a schimbat direcţia, în loc să meargă spre poartă a luat-o spre deal.

Am patrulat absolut regulamentar, am răspuns la două apeluri făcute de plutonier, apoi a sosit sublocotenentul nostru şi căpitanul. Erau însoţiţi de caporalul care a renunţat între timp la a mă pândi pe mine. Băgasem în buzunar obiectul luat din rana lui Magda, acolo era şi acum şi am rezistat tentaţiei de a mă uita să văd ce-i. Aveam timp berechet după ce ieşeam din post, odată ajuns în unitate îmi era mult mai uşor să găsesc un colţ în care să nu fiu văzut.

Sublocotenentul şi caporalul au pornit către locul unde era căzut Magda, iar căpitanul a cercetat atent perimetrul postului. În zăpada de câţiva centimetri se vedea clar locul unde colegul meu avusese accidentul, rămăsese o pată roşie despre care până şi un copil ar fi ghicit că-i sânge. Spre surprinderea mea, căpitanul a curăţat atent locul cu o lopăţică de infanterist, tot ce a ras de pe jos a aruncat în Dunăre, apoi a presărat zăpada curată în locul rămas descoperit şi a călcat-o în picioare până nu se mai observă nicio diferenţă. Când a terminat i-a urmat pe ceilalţi doi fără să-mi arunce măcar o privire.

S-a făcut în sfârşit patru dimineaţa. M-au schimbat. Între timp s-au liniştit spiritele şi în corpul de gardă. La postul 5 intraseră doi oameni. Sorin mi-a aruncat o privire interogativă, eu am dat imperceptibil din cap şi ştiam că a înţeles. După cinci minute am anunţat că merg la toaletă, iar el se decisese să coboare la o ţigară. M-a întrebat pe scări despre ce şi cum, dar i-am răspuns expeditiv. N-a insistat, ştiind că am motiv să nu vorbesc.

Am intrat în cabină, am închis uşa şi pentru orice eventualitate chiar m-am desfăcut la pantaloni şi m-am aşezat pe veceu. Am scos apoi obiectul din buzunar. Era un vârf de săgeată, ceva văzut destul de des de mine la săpăturile arheologice, numai că ăsta era nou.

În următoarele zile s-a finalizat ancheta. Concluzia finală a fost aceeaşi cu ce îmi spusese caporalul, Magda s-a accidentat mortal din propria-i greşeală după ce părăsise postul.

Sorin a încercat de câteva ori să vorbească cu mine despre incident, dar ocoleam subiectul cu regularitate. Am pus vârful de săgeată în celofanul unui pachet de ţigări şi l-am îngropat în spatele centralei, nu voiam să risc să fie găsit în cufărul meu la un eventual control.

A venit şi ziua eliberării pentru bătrânii noştri. S-au aliniat toţi la dunga galbenă din curte, locotenentul major a rostit un discurs, de toată jena de altfel, bine că măcar a fost scurt. A urat de bine tuturor şi s-a retras în cancelarie. Noi, soldaţii care mai aveam de făcut armata, am dat mâna cu civilii. Caporalul Mara se aşezase la capătul rândului. Când am ajuns la el a dat mâna și mi-a șoptit printre dinţi că trebuie să vorbim. Ne-am dus în spatele centralei. Ceilalţi s-au uitat cam lung după noi, dar nu a zis nimeni nimic. S-au gândit probabil că avem o divergenţă mai veche pe care vrem s-o rezolvăm acum când nu mai contează diferenţa dintre gradele noastre.

— Te-am chemat pentru că ai pus întrebări prea multe, poate greşesc, poate aveai ceva bănuieli… Tu eşti aici de trei luni, asta mă face să cred că nu știai nimic, nu ai auzit nimic.

— Ce trebuia să aud?

— Vorbe. Poveşti. Nu printre bibani, ci printre cei care au deja câteva luni bune petrecute pe aici.

— Nu am auzit nimic ieșit din comun.

— Știu. Se vorbește că asta ar fi un loc blestemat. Am avut un bătrân, n-ai cum să-l cunoşti, că a plecat cu nouă luni în urmă. Era de aici, născut şi crescut în orășelul de peste Dunăre, a făcut trei luni în Bucureşti, apoi l-au dat pe obiectiv. Credeau că-i fac un bine trimiţându-l încoace, el ar fi preferat însă, după cum spunea, să fi fost trimis oriunde în altă parte. Spunea că ăsta-i un loc blestemat. Că începând de prin ’86 sau ’87 nu a mai fost generaţie de soldaţi care să nu piardă cel puţin un membru. Ei pierduseră trei, unul se spânzurase, unul făcuse infarct, iar un altul dispăruse definitiv. Toate astea se întâmpiseră însă la postul 7, care pare a fi un soi de epicentru al ciudăţeniilor. Acolo au fost mai multe accidente decât la toate celelalte posturi la un loc.

— Ce am eu cu toate astea? Nici nu mă privesc şi nici nu mă interesează…

— Măcar taci. Cum să nu te privească, din moment ce mai ai de stat aici cât Berila. Ascultă-mă! Ştiu că ai observat ceva şi legat de

moartea lui Magda, dar indiferent ce ştii, e mai bine să-ţi ţii gura. De asta m-am convins pe propria-mi piele. Am fost avertizat şi eu, dar degeaba, atunci când murise Vlad, asta a fost cu patru luni înainte de venirea voastră, m-am apucat să spun ce văzusem. Am sfârşit la Bucureşti şi dacă nu mă trezeam la timp că nu vrea nimeni să audă ce am de spus, aş fi sfârşit internat la nebuni. Așa că declarasem în final că uneori halucinez din cauza oboselii. Vlad se înecase. Da, tot la postul 7. De fapt, acolo băga garda atunci când îşi părăsise postul, s-a dus până aproape de mijlocul podului şi a căzut peste balustradă. Asta-i versiunea oficială, înregistrată în acte. Adevărul este că s-a aruncat sau a fost aruncat. Eu am văzut.

Plecasem în control, împreună cu doi băieţi de la veghe, pe ăştia i-am lăsat la postul 3 fiind prieteni buni cu santinela de acolo, am încălcat regulamentul, ştiu, dar nu aveam de ce mă teme, tot controlul ăsta se rezuma în fond la o plimbare de la un post la altul. Cred că ţi-au spus şi ceilalţi că eu nu raportam nici dacă îi găseam dormind, îi trezeam, dar nu ziceam la nimeni… Așa că am urcat singur la 6. Acolo era Gaby, un moldovean de prin Piatra Neamţ. Fiind pe la jumătatea lui septembrie, se dusese în vie şi avea un braţ de struguri. Am coborât iarăşi scările pentru a lăsa câţiva ciorchini şi celor de la 3. După ce am urcat înapoi stăteam de poveşti şi mâncam sau fumam, nu mai ştiu exact, ce ţin însă minte clar a fost că la un moment dat Gaby a privit undeva peste umărul meu cum stăteam cu spatele la pod şi a făcut nişte ochi de mi s-a făcut pielea de găină. M-am întors. Fiind o noapte cu lună plină, la cinci, şase sute de metri, cât are podul, se vedea destul de bine la capătul celălalt. Vlad era o umbră întunecată ce alerga spre noi. În spatele lui era o gâlmă compactă de ceaţă alb-gălbuie.

Un fel de nor care avea viaţă şi voinţă proprie. După spusele lui Gaby, apăruse de undeva din coasta dealului, dar nu s-a mişcat până nu a început Vlad să alerge. Când l-am văzut eu, era la câţiva metri de acesta şi îl urmărea într-o alunecare şerpuitoare. Se mişcă îndeajuns de repede cât să ne dăm seama că îl va prinde. Bucăţi mari din chestia asta rămâneau pentru o clipă în urmă, apoi se uneau iarăşi cu restul. I-am pierdut pe amândoi din ochi când au intrat pe pod. După câteva secunde, cât ne-a trebuit să ne dezmeticim, ne-am dus la marginea liniilor de cale ferată, de unde puteam vedea interiorul şi de unde am şi văzut că Vlad fugea mâncând pământul, era deja pe la jumătate când, din gâlma aia, s-a întins o protuberanţă asemeni unei funii şi i s-a

încolăcit peste mijloc. Am urlat amândoi, a urlat şi Vlad, dar chestiei nu-i păsa. În clipa în care l-a atins, soldatul a tăcut brusc, după o secundă era deja acoperit complet de ce-o fi fost porcăria aia, apoi s-a împleticit spre margine şi l-am văzut căzând. Nu l-au găsit niciodată. De atunci am început să pun întrebări. Înainte am fost sceptic, ziceam că de plictiseală se apucă fiecare să inventeze. Acum e rândul tău să crezi ce vrei sau ce poţi. Eu tot ce vreau să-ţi mai zic este un sfat: dacă se întâmplă ceva, încearcă să faci în aşa fel încât lucrurile să pară a se fi întâmplat natural. Niciun anchetator, şi cu atât mai puţin unul trimis de armată, nu vrea să audă poveşti incredibile, aşa că nu rezolvaţi nimic vorbind. Chiar dacă toţi vedeţi şi declaraţi la fel, vă vor considera pe toţi nebuni, vă vor schimba de la primul până la ultimul şi veţi sfârşi după gratii. Asta pentru că le este mai la îndemână să declare că sunteţi victime ale unei halucinaţii colective decât să ancheteze ceva aflat dincolo de natural.

Am stat şi m-am gândit un timp. Cei rămaşi în curte l-au strigat pe caporal, acesta le-a răspuns rugându-i să mai aştepte puţin. Până la urmă am dat din cap.

— Ceea ce îmi spui tu pare a fi desprins dintr-o carte a lui King sau a lui Brussolo. Nu ştii cine-s? Scriitori de romane horror. Dar te cred. Ai avut dreptate în legătură cu Magda. Mai ţii minte că m-am aplecat asupra lui? Găsisem un vârf de săgeată, unul cum găsisem şi în pământ când am lucrat la arheologi, săpasem pentru a vedea cum arătase o mănăstire franciscană de prin secolul XII-XIII. Acolo găsisem scheletele a patru călugări. Unul avea un astfel de vârf înfipt într-un os al coloanei. Aşa că Magda a murit asemeni acelui călugăr, a tras cineva cu un arc în el.

— Ştiam – a fost tot ce-mi mai spusese Mara –, eu i-am smuls săgeata din piept şi am aruncat-o în Dunăre. N-ar fi dus la nimic bun să vadă şi ceilalţi. Ai grijă de tine, îţi voi scrie şi poate mă ţii la curent cu noutăţile.

Au trecut fără incidente încă două luni şi jumătate. Ieşisem din iarnă. Nopţile erau încă reci, dar ziua se încălzea. Soarele prindea putere şi copacii începuseră a se înverzi făcând observaţia mai dificilă. Liniştea nopţilor de iarnă a fost înlocuită cu sunetele naturii ce se trezea din somnul ei. Mişunau tot felul de gândăcei, pe Dunăre tot mai des vedeam pescari, şi se întorseseră şi păsările care plecaseră toate iarna fără să ţină cont că unele dintre ele nu erau migratoare. Dacă

înainte ne luptam cu frigul, acum începuserăm să ne luptăm cu somnul. M-am surprins de câteva ori moţăind în picioare. Învăţasem deja obiceiurile fiecărui plutonier, ale locotenentului major şi chiar ale căpitanului care trecea în câte un control fulger cam o dată pe lună pe la noi. Ştiam că, atunci când sunt la postul 7, pot liniştit să citesc, aşa că ascundeam cartea în sân şi-mi treceau posturile fără să observ când. Acela era cel mai izolat şi totodată cel mai îndepărtat post, acolo nu venea nici dracu' în control. Plutonierii urcau uneori până la postul 6, dar preferau să strige de acolo şi să întrebe dacă sunt probleme. Poate le era lene sau poate se temeau să treacă podul. Aşa că în ciuda renumelui şi a atâtor semne de rău augur, acel post a devenit preferatul meu. Nu reuşeam să mă mai refugiez în gânduri și, după cum îmi spusese Sorin, își pierduse şi el darul de a se concentra. Pentru a nu o lua razna, ne-am găsit altă preocupare: şlefuiam pietre. Găsisem un disc tocit de piatră de polizor, l-am spart în bucăţi şi cu fragmentele astea şlefuiam cât era postul de lung câte o bucată de calcar. Într-o lună de zile am transformat o bucată potrivită ca formă şi mărime într-o verighetă. Sorin își şlefuise din piatră semnul zodiacal. Un alt coleg, Marin, cu real talent în ale sculpturii, s-a apucat să facă piese de şah. Astea toate au fost trecute cu vederea sau chiar neobservate de superiorii noştri, atunci însă când prostanul de Simion și-a scrijelit numele cu baioneta în lemnul gheretei, s-au alarmat şi i-au dat două săptămâni de arest. Nu-l consider prost pentru gestul ăsta, greşeli facem fiecare, dar nu pot avea o părere prea bună despre intelectul cuiva dacă acesta îşi scrijeleşte propriul nume şi AMR-ul, iar apoi se întreabă că oare de unde știau ceilalţi cine a făcut-o.

Dacă ţin eu bine minte, era spre sfârșitul lui aprilie, începutul lui mai. Ieşisem de la postul 1, cel de la intrarea în corpul de gardă, am predat arma şi muniţia, am fost şi la masă. Stăteam pe banca de la locul de fumat şi studiam bucata de calcar la care lucram. Începuse să prindă formă, aveam de gând să-l transform într-o siglă cum au maşinile Mercedes. Făcusem deja discul şi mă gândeam dacă să-l găuresc ori să fac cele trei linii în relief, când s-a aşezat Costi lângă mine. M-am tras mai încolo să-i fac loc şi am continuat să privesc bucata mea de piatră. La un moment dat am sesizat că nu îşi aprinsese ţigara şi că privea în gol.

— Dor de civilie, bibane?

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Era gluma obișnuită între noi să

ne facem reciproc bibani.

— Nu mă gândeam aşa departe. Nici nu ştiu dacă mai apuc să plec de aici…

— Ce-ţi veni, măi, te-ai ţăcănit la tărtăcuţă? (Atunci m-am uitat mai bine la el şi m-am tras surprins şi mai încolo.) De ce eşti ud?

— Cred că da, m-am ţăcănit. Ştii că sunt la 7? Ceva tare nu-i în regulă acolo…

— La ce te referi?

A tăcut atâta cât să-şi adune gândurile.

— Am intrat la douăsprezece noaptea. Era senin, se vedeau toate stelele. Nu eram obosit pentru că de-abia intrasem în gardă, ştii că am fost liber. Luna plină tocmai trecuse de marginea podului, aşa că vedeam în jurul meu aproape ca ziua. M-am ascuns după gheretă şi am pufăit la foc automat o ţigară. Mi-au făcut apelul de unu jumate. Am dat raportul, nu se întâmplase nimic deosebit. Am închis telefonul şi exact în momentul în care am păşit afară din gheretă s-a făcut linişte. Piciorul mi se afundase în ceva moale, m-am dezechilibrat şi am căzut în bot.

Nu m-am lovit deoarece în loc de pământ şi iarbă era numai nisip în jur. Părea să fie după-amiază în locul acela, era mai cald, Soarele stătea ascuns de nişte nori negri, Dunărea curgea departe de mine, toată partea asta unde au construit ecluza nu exista. Pe o distanţă de sute de metri nu creştea niciun copac, în pâlcuri răzleţe, la mare distanţă, se vedeau tufişuri pipernicite şi pe alocuri smocuri de iarbă gălbejită, uscată. Nici urmă de vie, dispăruse ghereta, podul, liniile de cale ferată. Undeva spre stânga, mai departe decât este drumul care coboară acum de pe pod, se înălţa un pinten de calcar. M-am plimbat până acolo. De pe la jumătatea drumului am observat două adâncituri paralele, mergeau direct spre stânca aia. Păreau urme vechi pe care vântul şi ploaia urma să le şteargă curând.

Lângă pintenul acela am dat peste ce mai rămăsese dintr-un om. Oase, câteva bucăţi de ţesătură dintr-un material ce părea a fi de blugi, o pereche ruptă de Nike. Craniul era zdrobit şi pe stâncă, sub un colţ ieşit în afară, se vedeau urme de ceva ce părea sânge uscat şi câteva zgârieturi. Dacă n-ar fi fost la o înălţime de peste trei metri aş fi zis că acolo fusese strivit capul celui mort. Încă mă uitam ca la felul cinci când a început să plouă. Turna cu găleata. Nu aveam unde să mă adăpostesc şi, mai mult dintr-un impuls inexplicabil, am început să

alerg înapoi pe urmele mele. Am ajuns până la locul unde căzusem, până aici mi s-au văzut paşii, aici dispăruseră. Era locul în care păşisem afară din gheretă şi am nimerit în lumea aia. Fugeam disperat deşi ştiam că nu rezolv nimic cu asta. Brusc s-a făcut mai întuneric. În faţa mea, ca din pământ a apărut ghereta. M-am lovit destul de rău, picasem pe spate şi am zăcut aşa nici nu ştiu cât timp. Mi-am revenit la un moment dat, când a sunat telefonul. Era apelul de ora două. Am răspuns, nu s-a întâmplat nici acum nimic deosebit. Am stat apoi şi am dârdâit de frig până m-au schimbat. M-a luat şi caporalul în primire că de ce sunt ud şi degeaba am spus că nu coborâsem la Dunăre că nu mă crede.

— Ai încercat să-i povesteşti?

— Nu…

— Bine ai făcut. Ar fi ajuns la concluzia că ai şi dormit, altfel nu aveai cum să visezi.

— Tu ce crezi?

— Eu nu cred nimic. Eu ştiu că toate astea au o explicaţie care se încadrează în normal, numai că nu în cât considerăm noi a fi normal.

— Nu înţeleg ce spui.

— Fii atent. Acum 2000 de ani exista o anumită mentalitate născută din realitatea curentă. Oamenii aveau un anumit nivel de cunoştinţe şi pe baza lor stabileau ce este normal. Dacă te-ai fi dus printre ei şi ţi-ai fi aprins o ţigară cu o brichetă, pentru ei asta ar fi fost vrăjitorie, ar fi fost un gest ce sfidează natura. Dacă ai fi tras un foc de armă şi ai fi ucis pe cineva ai fi ajuns automat zeu. Pentru ei toate aceste lucruri care pentru noi sunt de la sine înţelese, erau manifestări ale supranaturalului. Aşa suntem şi noi cu ce se întâmplă aici, sunt convins că există o explicaţie care ar putea readuce toate astea în sfera firescului, numai că noi nu deţinem deocamdată cunoştinţele necesare pe baza cărora să definim fenomenul.

Costi se uită la mine ciudat, mi-am dat seama că-i din cauza felului cum i-am vorbit. Prea s-a obişnuit ca toţi din jur să se exprime în propoziţii de bază şi să vorbească despre ceilalţi oameni, despre întâmplări şi niciodată despre idei. A mai stat câteva clipe gândindu-se la ce i-am spus, apoi s-a ridicat în picioare.

— Zici că nu trebuie să-mi fie frică?

— Aşa zic. Nu ai de ce te teme. Dacă nu înţelegi ceva nu înseamnă neapărat că-i ceva rău. În plus, chiar dacă ar fi aşa, cu frica

nu rezolvi nimic, din contra, s-ar putea să-ţi faci rău singur. Sunt situaţii critice din care poţi ieşi basma curată dacă îţi păstrezi sângele rece, situaţii în care ai păţi-o dacă începi să te agiţi.

Lui Costi i-a venit inima la loc, a plecat liniştit, eu am rămas însă și eram tot mai căzut pe gânduri.

Următoarea întâmplare l-a avut ca protagonist pe Sorin. Era tot la postul 7 când i s-a întâmplat ciudăţenia. Culmea, că nici măcar nu trecuse de miezul nopţii. Intrase la opt seara, se întuneca de-abia după ora zece, aşa că prindea doar două ore mai grele. Trecuseră şi astea fără incidente, aproape în totalitate. Din câte mi-a povestit i-a fost cam somn, pe la zece şi jumătate picotea stând în picioare, cu o mână sprijinindu-se de gheretă. La unsprezece a răspuns mecanic la apel, nici măcar nu s-a uitat în jur. De cum a pus receptorul în furcă i s-au închis iarăşi ochii. Era destul de cald afară ceea ce făcea ca tentaţia somnului normal să fie şi mai mare. Până la urmă nu a rezistat şi s-a aşezat în faţa gheretei, iniţial doar cu intenţia de a fuma o ţigară sperând că astfel se trezeşte, dar nici gând, a adormit cu ţigara în mână.

S-a trezit brusc. Se apropia cineva. Din reflex s-a aruncat în groapa care ne servea de locaş de tragere şi aştepta ca vizitatorul nocturn să ajungă între el şi oraş, astfel putea fi sigur că el îl vede perfect pe celălalt pe când el se contopeşte total în întunericul din jur. Nici nu terminase gândul acesta când și-a dat seama că zgomotele auzite de el nu sunt paşii unui om, ci ai unor copite. În locul în care înainte erau luminile oraşului de peste Dunăre, acum era întuneric. Locaşul de tragere nu exista, în loc de groapă el s-a trezit întins pe jos, ceea ce crezuse a fi marginea pe care ne sprijineam arma era un trunchi de copac, prăbuşit de atâta vreme încât era putrezit aproape în întregime. În faţa lui, în locul unde înainte erau liniile de cale ferată acum se întindea o potecă. După câteva clipe paşii calului ajunseseră în dreptul lui. Animalul purta în spate un om îmbrăcat cum numai în filme mai văzuse, cizme înalte, pinteni, pantaloni negri, largi, un brăcinar de piele lat de două palme, iar sub bluză sclipea uneori ceva ce părea a fi cămaşă de zale. La şoldul stâng îi atârna o sabie lungă, în teacă. Călăreţul părea că doarme cu capul lăsat în piept în timp ce calul mergea agale, urmând traseul ce părea să-i fie cunoscut. Sorin uitase până să și respire. Zicea că a stat gură-cască, incapabil să se mişte. Încet s-au stins sunetele scoase de copite, lăsând în loc liniştea deplină.

Nu părea să fie niciun pericol, dar nu voia să rişte ridicându-se în picioare. A stat aşteptând să se întâmple ceva. Zece minute, douăzeci, poate şi mai mult, cel puţin aşa i s-a părut lui. Crede că a aţipit iarăşi, nu de alta, dar s-a trezit întins în locaşul de tragere, atunci când santinela de la 6 a strigat „Stai! Cine-i?” la apropierea schimbului de postul său. A sărit în picioare şi s-a pornit să patruleze. După nici zece minute, era deja schimbat şi se deplasau spre corpul de gardă în timp ce el se întreba dacă visase sau ba. Nu ştia nici el, nu ştiu nici eu.

Adevărul este că deseori îmi venea să râd de colegii mei şi de poveştile lor, deseori destul de trase de păr. Mă gândeam însă şi că mi-e uşor să râd deoarece nu am fost niciodată într-o situaţie similară. Speram totuşi ca într-o zi, dacă mi se va întâmpla, să găsesc puterea de a râde şi atunci.

Odată cu venirea verii, parcă s-au înmulţit poveştile de groază printre soldaţi. Încetul cu încetul am ajuns până acolo încât nu exista în afara mea niciunul care să nu se laude cu vreo întâmplare trecută cu bine. Totuşi, în ciuda atâtor acte de curaj povestite, am ajuns la începutul lui august ca la postul 7 să nu vrea nimeni să intre. Majoritatea declaraseră că preferă să fie trecuţi în foaia de registru a gărzii pe motiv că nu îndeplinesc ordinul direct decât să stea singuri, noaptea, patru ore acolo. Sorin, în ciuda întâmplării, nu refuză. Un biban, cu doar cinci-şase luni de armată, a acceptat şi el postul, cu condiţia de a sta de la patru la opt. Sincer, discutând cu el, am ajuns la concluzia că nu-i chiar complet la bibilică. Avea şi un nume parcă predestinat: Vava Vasile. Ăsta îi era prenumele. Prima dată crezusem că-i bâlbâit când s-a prezentat cu Va-va-vasile. Am aflat apoi că tatăl lui era bâlbâit şi cel care îi completase certificatul de naştere a fost un idiot care a râs de bâlbâiala omului înregistrând copilul cu numele de Va-va-vasile. Fiecare propoziţie ceva mai lungă îi trebuia repetată. Nu avea nicio treabă nici măcar cu logica elementară şi ceea ce altora le părea de la sine înţeles, pentru el deseori era de neconceput. Ferice de cei săraci cu duhul... sau după cum îi spusesem lui Costi când m-a întrebat dacă ăsta-i curajos sau numai prost: „mare noroc e să fii aici ca ăsta, dacă e ceva în neregulă nu observi, dacă observi nu înţelegi şi prin asta devine lucru obişnuit”.

Eu mi-am ales schimbul de la douăsprezece noaptea. Însemna maximum de ore petrecute pe întuneric, dar nu numai că nu mă deranja, ci chiar mă bucuram. Cu cât era postul 7 mai renumit în sens

rău, cu atât îmi convenea mie mai mult, aşa puteam citi liniştit. Mă puneam la capătul podului, aici bătea lumina de jos, de la celelalte posturi şi vedeam literele. Arma o ţineam pe umăr, cu cotul băgat prin curea, astfel oricine m-ar fi văzut de la distanţă credea că stau regulamentar deşi aveam cartea în mână. Poziţionarea asta avea însă şi un dezavantaj. Mi se obişnuiau ochii cu lumina şi când mă întorceam cu faţa spre gheretă şi spre coasta dealului pe care ar fi trebuit să patrulez, nu vedeam nimic câteva clipe bune.

Atunci când s-a întâmplat într-un final să fiu vizitat, citeam un număr vechi al Almanahului Anticipaţia. Tocmai terminasem o povestire când mi-au făcut primul apel. Am fugit la gheretă, am dat raportul, am închis şi m-am întors să citesc. Am scos cartea din sân şi căutam pagina la care rămăsesem când ceva m-a făcut să stau nemişcat câteva clipe bune. Cunoaşteţi senzaţia de „ceva nu-i bine”? Senzaţia de „ceva se întâmplă”? Spun senzaţie pentru că atât este, nu ceva concret, ci doar ceva asemănător cu o idee la care am vrut să mă gândesc, dar mi-a ieşit din minte înainte să capete contur. Ceva nedefinit ca un presentiment născut din cum cade uneori lumina, cum obiectele altădată banale produc uneori ecouri sau cum vorbele cuiva, deşi nu au nicio legătură cu preocuparea noastră mentală, ne dau gândul ce duce la ideea căutată.

Stăteam nemişcat şi încercam să identific acel ceva. Nu găseam niciun amănunt de care să mă agăţ. M-am uitat în jur, toate erau la locul lor, nu dispăruse locul pentru a fi înlocuit de altul, nu se apropia nimeni călare de mine şi totuşi ceva nu era bine. Am închis cartea şi am băgat-o la locul ei, sub vestă. Nu voiam să risc să mă vadă cineva cu ea. Am pus mâna pe patul armei şi m-am întors. O clipă m-a tentat gândul să bag glonţ pe ţeavă pentru a fi pregătit de orice, am respins însă imediat ideea, pentru ceva nedefinit nu merita să risc să trag un foc de armă. M-am pornit să patrulez. Am parcurs de câteva ori distanţa dintre gheretă şi tăbliţa care indica limita.

Dincolo de aceasta, la vreo doi paşi era întinsă sârma ghimpată, doar trei fire, suficiente însă cât să nu se poată apropia nimeni fără să fie văzut, mai ales că fiind noapte nu se distingeau şi orice trecător oarecare s-ar fi lovit de ele. Nu era nimic în neregulă, aşa că m-am întors la capătul podului şi mă pregăteam iar de citit, când mi-am dat seama ce provocase senzaţia aceea. Se auzea foarte slab un sunet. Undeva la limita de jos a audibilului. Un sunet asemănător cu cel scos

de frunze când vântul trece printre ele. Ceea ce nu era în regulă era faptul că era acalmie totală, nici cea mai mică boare nu adia şi nici firele înalte de iarbă de dincolo de gard nu aveau nici cea mai mică tresărire. Exista totuşi sunetul. Mi-am zis în gând că sigur are careva glume proaste în program și s-a gândit să mă sperie.

Locul avea într-adevăr ceva sinistru. Coasta dealului, dincolo de gard, era acoperită de iarba înaltă, presărată pe alocuri cu câte un copăcel ce se lupta să supravieţuiască şi cu bucăţi de stâncă ieşite din pământ. La o primă vedere amintea de un cimitir vechi. Stâncile risipite puteau fi confundate uşor cu pietre de mormânt ce s-au îngropau odată cu trecerea timpului. Mă aşteptasem ca cineva să se fi ascuns printre aceste pietre, așa că m-am dus până la gard și m-am aplecat peste, în încercarea mea de a distinge ceva la câteva zeci de metri. Stând așa, cu mâna făcuta paravan la ochi pentru a nu fi orbit de lumina ce venea de jos, am văzut o mişcare. Nu acolo însă unde mă aşteptasem, nu la zeci de metri, ci la nici doi paşi de mine. Se lăsase iarba, ca sub apăsarea unui pas.

Totuşi nu era nimeni. Am rămas blocat în poziţia aia. Încercam deja să mă conving că mi s-a părut doar, când acel ceva sau cineva, nevăzut, a mai păşit de două ori, nu în direcţia mea, ci paralel cu gardul care ne despărţea. Am dat înapoi. M-am îndreptat de spate de-abia când m-am lovit cu fundul de gheretă. Tremuram, dar nu neapărat pentru că mi-ar fi fost frică, temperatura scăzuse brusc cu cel puţin zece grade. Am stat acolo, lipit cu spatele de scânduri. Era cea mai bună poziţie posibilă, aşa măcar unica direcţie din care cineva se putea apropia de mine era din faţă. Am stat îndeajuns de mult aşa, cât să cred deja că nu se mai întâmpla nimic.

Tocmai când mă decisesem să plec, în acel loc unde văzusem primul pas, a apărut o pată. La început se vedea vag printre firele de iarbă, apoi a devenit clar vizibil şi ceva nedefinit a început să crească. S-a făcut o gâlmă înaltă de mai bine de un metru, s-a ridicat deasupra firelor de iarbă şi plutea asemeni baloanelor umplute cu heliu, numai că, spre deosebire de astea, nu-şi lua zborul. Avea culoare alb-murdar cu irizaţii galbene. Scotea un bâzâit slab, de albinuţă sau de fir aflat sub tensiune. Odată ce îşi atinsese dimensiunea dorită s-a stabilizat, nu făcea nimic, doar plutea acolo în timp ce marginile i se vălureau. Părea o ceaţă ce a prins viaţă. Cum să vi-l descriu mai bine? Mai ţineţi minte sticlele în care se vindea lapte pe vremea lui Ceauşescu? Forma asta o

avea, numai că la o scară mult mărită. Era ca şi cum cineva ar fi luat sticla şi ar fi rămas laptele în picioare. Dacă îmi era frică? Nu ştiu. Ţin minte clar că inima îmi bătea nebuneşte, mi se uscase gura şi abia puteam vorbi. Da, n-aveţi decât să râdeţi, dar vorbeam singur. Făceam asta destul de des, mă ajuta să evit nebunia. Puteţi spune, după cum consideră marea majoritate, că cei care vorbesc singuri au mansarda nemobilată, ori că nu joacă cu toate cărţile, sau puteţi fi de acord cu mine, considerând ca articularea ideilor, exprimarea lor în cuvinte este ultimul act al procesului gândirii. Altfel spus, ideile capătă formă concretă de-abia când sunt rostite, puse în cuvinte, formulate astfel încât să poată fi înţelese şi de alţii. Bine, nu era cazul acum, ceea ce spuneam eu nu era o încercare de transmitere a unor informaţii, ci mai degrabă o constatare seacă, exprimată în stilul ardelenilor: „No, să-mi şi fut una că nici de asta n-am mai văzut”.

Din moment ce am ajuns să vorbesc aşa, clar că era ceva grav.

Obscenităţile nu fac parte din limbajul meu şi i-aş putea număra pe degetele unei singure mâini pe cei care m-au auzit rostind astfel de vorbe. Totuşi nu cred că se datora această scăpare sperieturii, mai degrabă stării de surescitare, curiozitate şi totodată reţinerea obişnuită în faţa necunoscutului.

Stăteam gură-cască, incapabil să mai fac ori să mai spun ceva, când a ţârâit telefonul. Am sărit ca ars. Din două mişcări eram deja în gheretă cu mâna pe telefon. Am recitat poezia:

— Santinela postul 7, soldat Icsulescu. Ordonaţi!

— Probleme?

— N-aş zice… am o chestie ciudată aici.

La capătul celălalt era plutonierul despre care toţi soldaţii ştiau că nu-i un campion de inteligenţă.

— Ai probleme sau n-ai?

— Nu am, domnule plutonier.

— Ai glume în program cu mine?

— Ma iertaţi, domnule plutonier.

— Închide.

Am aşezat receptorul în furcă. Mi-ar fi fost mai uşor să învăţ o vacă să facă balet decât să explic ăstuia ceva. Aşa dobitoc cum era, mi-a fost totuşi de folos. Mulţumită lui, acum aveam nervi. Am ieşit din gheretă, m-am sprijinit cu umărul de margine şi mi-am aprins o ţigară. Apoi, sub impulsul unui gând fugar şi mânat de la spate de caracterul

meu care mă determina să fac glume mereu, am întins pachetul spre mogâldeaţa bizară:

— Fumezi?

Nu s-a sinchisit să-mi răspundă. Am stat câteva clipe aşa, cu mana întinsă, apoi am băgat pachetul la loc în buzunar.

— Alegere înţeleaptă. Cine nu fumează şi nu bea moare sănătos.

Am stat acolo cât am fumat, priveam chestia şi mă gândeam. El nu ştiu ce făcea. La un moment dat m-a pufnit râsul, când m-am gândit că nici ăsta nu pare din cale afară de inteligent. Am stins ţigara cu bocancul şi am tras pământ deasupra.

— Mi-a plăcut să discutăm, dar trebuie să patrulez. Eu nu am de gând să trec la tine şi sper să te abţii şi tu.

Ma liniştisem într-adevăr. Dacă ar fi vrut să-mi facă ceva, deja ar fi încercat, cel puţin să se apropie dacă nu altceva. Am pornit către limita de patrulare, fără să scap însă chestia din ochi. Făcusem deja jumătate de drum când a pornit şi el. A venit după mine deplasându-se paralel cu gardul. Odată ajuns la tăbliţa ce indica limita m-am oprit, el a continuat să alunece până a depăşit locul unde stăteam cu câţiva metri. Unde stătea acum era beznă absolută aşa că forma devenise mai clară. Era întuneric şi unde stăteam eu, din moment ce m-am îndepărtat de marginea dealului. M-am pus însă într-o situaţie neplăcută cu patrularea asta a mea. Mai încolo nu aveam voie să merg şi nici nu aveam cum, chiar trecând peste gardul de sârmă ghimpată nu aş fi avut încotro s-o iau în direcţia aia, copacii erau tot mai înalţi şi mai deşi, ducând în final la un şanţ plin cu apă. Trebuia să mă întorc, numai că aici era buba. Să merg cu spatele ar fi însemnat să nu văd încotro mă duc, mă puteam băga în orice, putea să apară orice chestie la fel cu cea din faţa mea şi nu aş fi observat. M-aş fi întors cu spatele la fantoma asta sau ce-o fi fost, dar mă gândeam că poate de aia nu s-a apropiat, că am stat mereu cu ochii pe el. Am simţit cum mi se ridica părul pe ceafă şi preţ de o clipă am fost tentat s-o tai la fugă, în orice direcţie, numai să fug.

M-am stăpânit şi am rămas locului, poate din cauza celor povestite de Mara privind păţania lui Vlad, poate din cauză că nu eram capabil să recunosc că exista ceva în stare să mă pună pe fugă. Am stat mult acolo căutând o soluţie. Am încercat să fac paşi spre înapoi, dar la prima încercare m-am şi împiedicat şi a fost cât pe ce să cad. În momentul în care încercam să-mi recapăt echilibrul, chestia s-a mişcat,

s-a ridicat mai sus şi s-a apropiat de gard. Gestul acesta m-a dus cu gândul la animalele de pradă ce aşteaptă momentul cel mai favorabil pentru a se arunca asupra victimei. Poate că s-ar fi repezit asupra mea, dar n-am căzut. Mi-a fost teamă, recunosc, totuşi m-am forţat să fac pasul înapoi spre chestia asta, decizie ce s-a dovedit a fi bună. În momentul în care m-am apropiat, s-a lăsat jos şi s-a îndepărtat de gard. M-am oprit iar la limită. Se apropiase ora la care trebuia să mi se facă apelul şi eram încă în acelaşi loc, jucând parcă o aiurită de ruletă rusească unde nu conta norocul, ci doar nervii. Dacă făceam faţă la capitolul ăsta, scăpam, mi-am dat seama la un moment dat.

Următorul gând al meu a fost ceva aproape uitat, concluzia finala a unei cărţi citite cu ani în urmă. E vorba de „Vrăjitorul din Earth Sea”, dacă nu mă înşală memoria, o carte a Ursulei K. Le Guin, în care un copil foarte dotat s-a înscris la o şcoală a vrăjitorilor. Pe fondul unei concurenţe pentru supremaţie cu un alt student, eroul ajunsese să iniţieze o vrăjitorie pe care nu o putea controla. În acea clipă, dintr-o altă lume a trecut un spirit ce l-a vânat apoi aproape întreaga viaţă a. Voia să-i ia corpul şi el nu găsea altă soluţie decât fuga din faţa acestuia. În final ajunsese înapoi la punctul de pornire şi primul dintre profesorii pe care îi avusese i-a spus că orice lucru îi poate face rău doar atâta timp cât el se teme. Că nimic nu-l poate atinge atâta timp cât are puterea să-l înfrunte. Aşa a ajuns să caute Umbra şi s-o trimită înapoi în lumea ei. La asta mă gândeam şi la faptul că prin frica mea pot fi controlat. Mă întrebam dacă mi-e frică. După nici două minute, i-am vorbit iarăşi fantomei ce mă bântuia:

— Nu mi-e frică de tine. Nu am văzut niciodată nimic asemănător, mă agiţi, mă faci curios, am momente când chiar mă tem pentru că nu te cunosc, dar între sperietura de o clipă şi frică este diferenţă mare. Nu mi-e frică şi nu mă vei putea atinge. N-ai decât să încerci.

Cu asta, mi-am aprins o altă ţigară, m-am întors cu spatele şi am revenit cu pas lejer lângă gheretă. Tocmai terminasem ţigara când a sunat telefonul. Am dat raportul, zicând ca nu s-a întâmplat nimic deosebit. Între timp plutonierul vorbise şi cu Banu, soldatul de la postul 6. Chiar mă întrebasem în sinea mea, la un moment dat, dacă ăla vedea apariţia asta. Nu numai că văzuse, dar chiar sunase la corpul de gardă şi raportase că am o lumină ce se tot mişcă prin perimetru. Plutonierul încercase să mă interogheze, crezând că mă joc eu cu ceva,

i-am spus că e vorba de o ceaţă ieşită din pământ, însă degeaba. A ajuns imediat la concluzia că am glume în program. M-a enervat îndeajuns cât să-i răspund răstit şi fără să ţin cont de gradul pe care îl are:

— Ştii ce, frate? Dacă tot zici că am glume în program şi ai sânge în tine, atunci hai până aici să verifici.

După cum am aflat ulterior, a sunat iar la Banu și i-a cerut să descrie ce vedea. Când a aflat că mă vede stând în dreptul gheretei, cu faţa spre el, și lumina aia se deplasează stânga-dreapta dincolo de gard, s-a liniştit. Pentru el asta a fost dovada faptului că nu mă joc, la aia nu s-a gândit că aş putea fi în pericol, nu de alta, dar a renunţat să vină în control.

Eu m-am întors la marginea podului, mi-am scos cartea și m-am pus pe citit. M-am forţat să ignor chestia care se agita dincolo de gard. Se deplasa în cercuri ample căutând parcă ceva. M-am întors de două-trei ori, apoi, văzând că nu face nimic altceva, mi-am văzut de lectură. La un moment dat am auzit iarăşi sunetul acela, al vântului printre crengi, și m-am întors doar cât să constat ca vizitatorul meu dispăruse.

M-au schimbat la timp. Cel care intra după mine, Va-va-vasile, m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am zis ca nimic, că încearcă ăştrălalţi să-l sperie fiindu-le ciuda că el e curajos. Puşca de mândrie când am plecat.

La corpul de gradă mă aştepta plutonierul. I-am povestit tot, cu lux de amănunte. Nu a comentat nimic, nici că mă crede, nici că nu. Cert este că, în cele două luni cât am mai stat în armată, niciodată nu l-am văzut să iasă noaptea din clădirea corpului de gardă.

Un singur incident am mai avut, în acele două luni rămase. Victima a fost Va-va-Vasile. A scăpat cu viaţă, dar şi-a pierdut arma. Văzuse aceeaşi apariţie pe care o văzusem şi eu, numai că el s-a speriat mai tare, a aruncat cu arma în ciudăţenia aia. Singurul efect a fost acela că şi-a văzut puşca automată 5.45 dispărând. În următoarea clipă îşi pierduse cunoştinţa şi l-au găsit leşinat când au vrut să-l schimbe.

Drept urmare, l-au trimis la Bucureşti să fie judecat de tribunalul militar. În urma interogatoriului şi a unui consult psihiatric, au ajuns la concluzia că nu au pe cine să tragă la răspundere şi că din start greşise cel care îl considerase apt de gardă. A fost trecut în rezervă înaintea noastră. Ultima lună a trecut greu, din două motive: din cauză că nu mai aveam răbdare şi din cauza unui camionagiu turc.

Acesta venea de undeva din Germania cu o încărcătură de esenţă de parfum. Ar fi trebuit să ajungă la o fabrică de săpunuri din Turcia, dar trecând peste podul rutier păzit de noi a aţipit, a pierdut controlul volanului, a ieşit de pe drum continuându-şi drumul tot înainte. S-a rostogolit câţiva metri buni prin vie, s-a vărsat substanţa transportată și cu asta am avut noi de tras. Când sufla vântul din direcţia aia, îţi venea să vomiţi din cauza mirosului greu, așa că stăteam uneori cu masca de gaze pe figură. Şoferul, știind că o făcuse lată, a abandonat mașina și a dispărut ca măgarul în ceaţă înainte să vină poliţia. Ăștia au constatat cele întâmplate, au dat camionagiul în urmărire generală şi cu asta, basta.

O singură dată am trecut şi eu pe acolo, cu Sorin. Plecasem după struguri şi ne-am nimerit în zonă. Stând undeva în mijlocul viei, ne uitam în direcţia unităţii. În aceeaşi clipă ne-am gândit la acelaşi lucru: cum dracu' a ajuns camionul să se răstoarne la vreo cincizeci de metri de drum, dacă tufişurile de pe margine erau neatinse şi via în picioare? Urmele începeau de-abia la treizeci de metri de drum şi se vedea clar locul unde se vărsase substanţa. Acolo nu mai creştea nimic. Sorin a spus că era un camion cu aripi, eu am dat din cap şi nu am mai discutat subiectul.

În octombrie am plecat şi noi. După multă vreme, am fost prima generaţie care nu a pierdut niciun om la acel obiectiv.

Au trecut ani mulţi de atunci. Imediat după liberare, sau, mă rog, trecere în rezervă, am avut o perioadă în care am încercat să mă adaptez la viaţa normală. Mă trezeam după trei ore de somn şi nu puteam adormi la loc. Mă dădeam jos din pat, mâncam ceva, citeam câteva ore şi apoi reuşeam iar să dorm. De câteva ori mi-am făcut părinţii să sară din pat ca arşi, atunci când mă visam stând în post şi mă trezeam somând la venirea schimbului. Anii treceau şi s-a şters majoritatea amintirilor, nu şi grozaviile prin care trecusem.

La trei ani după armata m-am decis să-mi continui studiile. Am dat la facultate. Am intrat fără probleme. Când am ajuns în anul trei, m-am înscris la încă una. Până la urmă am făcut trei facultăţi. Pentru studii aprofundate, am prins o bursă la Harvard. Am devenit cercetător în domeniul fizicii nucleare.

Acum, când scriu aceste rânduri, suntem în 2170. Am 196 de ani, asta graţie unor soluţii oferite de geneticieni. Cu puţin noroc, voi putea trăi încă 40 – 50 de ani. Vouă probabil vă suna ca fiind ceva

incredibil, lumea a evoluat însă foarte mult. Dispunem de tehnici la care alţii nici măcar să viseze nu ar fi îndrăznit. Printre mulţi alţii, prin studiile şi experienţele mele am reuşit să contribui şi eu la actuala faţă a lumii. Dacă vizitaţi de exemplu Muzeul Naturii, veţi vedea dinozauri, mamuţi şi dispăruta pasăre Dodo. Toate astea sunt meritul meu.

După ce m-am întors de la Harvard, am predat câţiva ani. Apoi am prins o finanţare, din fonduri ale Europei unite s-a construit cel mai mare centru de cercetare în fizică, la nici cinci sute de metri de acea unitate unde băgasem eu cândva gardă la greu. S-a făcut aici deoarece era centrala nucleară aproape şi noi aveam nevoie de multă electricitate. Am muncit pe brânci ani în şir. Deseori am avut impresia că nu exista soluţie, apoi apărea cineva cu o nouă idee şi mai facem un pas mic. Experimentam deseori cu lucruri pe care nici noi nu le înţelegeam în totalitate.

La început, tot ce reuşeam să facem era să dislocăm bucăţi din spaţiu şi, pentru un timp limitat, să le transpunem într-o altă epocă. Nu reuşeam să menţinem această modificare decât timp de câteva zeci de minute. Apoi un coleg avusese ideea că nu trebuis să încercăm să translatăm fragmente de spaţiu în timpuri tot mai îndepărtate, căci aşa nu vom obţine ceea ce ne dorim nici dacă reuşim să menţinem modificările făcute pe durate mai lungi de timp. Ceea ce trebuia să facem era un aparat capabil să se întoarcă în timp şi să revină apoi în zilele noastre. Aşa s-a născut în final Cercetaşul. Nimic altceva decât un detector de mişcare, reglat să captureze orice încerca să scape din preajma sa. Corpul detectorului era compus dintr-un fluid obţinut dintr-un polimer silicat, străbătut de un curent şi menţinut laolaltă de gravitroni. Expedierea în trecut o făceam cu tahioni, nişte particule ce se deplasează cu o viteză superluminică.

Costurile erau mari, eficienţa mică. La început nu reuşeam să menţinem fluxul de tahioni decât fracţiuni de secundă. După ani de muncă şi sute de mii de date implantate în calculator, un informatician ne-a rezolvat problema, a scris un program capabil să se adapteze din mers condiţiilor mereu schimbătore, un fel de soluţionare automată a variabilelor necunoscute, doar pe baza interdependenţei lor energetice. Calculatorul reuşea să menţină Cercetaşul activ timp de câteva ore. Dădusem peste altă problemă. Reuşea să captureze ceva, dar nu să-l şi transporte în timpul nostru. Îl arunca într-un timp aleatoriu. Astfel capturase acel camion, se mişca suficient de repede

cât să fie detectat. Îl aruncase cu câţiva ani înainte, şoferul îşi pierduse viaţa în impactul cu stâncile, odată cu acel accident a fost aruncat afară din câmp şi a rămas abandonat în acel timp, pe când camionul, după câteva secunde de absenţă, şi-a reluat locul în timpul său normal. Tot ce am făcut a fost să omorâm un om şi să determinăm un camion să parcurgă o bucată de drum într-un alt timp.

Am reluat experimentele cu câteva modificări. Astfel l-a capturat Cercetaşul pe Vlad. L-a adus în timpul nostru, ceea ce a fost un mare succes. L-a adus însă mort, aşa că marele succes a fost un dezastru destul de mare cât să ne suspende activitatea câţiva ani. Proiectul doar adormise însă, nu fusese abandonat. Anii au adus ceva tehnici noi, aşa că am încercat iar şi iar. Am extras din timpul lor normal o grămadă de animale. Reuşisem să facem reglajul necesar cât să nu mai captureze oameni. La început, tot ce ajungea la noi era lipsit de viaţă. Apoi, într-o zi, din pură întâmplare, ceva n-a funcţionat bine la Cercetaş şi atunci s-a întâmplat de ne-a adus un câine. Unul viu.

Am reuşit să mergem tot mai mult în trecut, aşa am ajuns să transportăm în timpul nostru dinozauri demult dispăruţi, mamuţi şi orice altceva ne trecea prin cap. Succese şi renume şi un singur gând care revine obsedant în mintea mea: dacă în acea noapte de demult aş fi decis s-o tai la fugă, atunci nu aş mai fi ajuns să construiesc Cercetaşul. Dacă nu l-aş fi construit, atunci nu ar fi avut ce să mă viziteze în post, nu aş fi avut de ce să fug, aş fi trăit şi aş fi construit cercetaşul care să mă sperie, să mă captureze, să mă ucidă şi să ajung să nu mai construiesc Cercetaşul. Un paradox la care nu voi găsi niciun răspuns, degeaba îmi bat capul.

Scrisoarea asta, puţin cam lungă, încerc s-o trimit înapoi în timp. Singurul meu mesaj important pentru voi este să nu vă fie frică de ceea ce nu înţelegeţi, să vă fie frică doar de ce cunoaşteţi şi ştiţi că-i rău. Ignoranţa poate fi vindecată, locul neînţelegerilor de azi va fi luat de înţelegerile de mâine, răutatea însă răutate rămâne mereu.